

Nr 157.

Av herr Lövgren, om pension åt förre banarbetaren Petter Alfred Eriksson.

I en år 1934 i andra kammaren väckt motion nr 269 beträffande pension åt f. d. banarbetaren P. A. Eriksson i Boden anfördes följande som stöd för motionen:

Förre banarbetaren Petter Alfred Eriksson i Boden anhöll år 1930 hos kungl. järnvägsstyrelsen om att komma i åtnjutande av pension, men denna ansökan blev avslagen. År 1931 förnyade Eriksson sin anhållan, men erhöll även denna gång avslag på sin framställning. I betraktande av omständigheterna i detta fall synes det dock undertecknad som om rättvisa och billighet bort föranleda ett bifall till framställningen.

Eriksson har under tiden från år 1891 till och med år 1926 helt eller delvis haft sin utkomst av arbete i statens tjänst samt under detta arbete ådragit sig en skada genom olycksfall i arbetet, som bidragit till att nedsätta hans arbetskraft och följaktligen också hans möjligheter att erhålla arbete. Vid ett besök på statens järnvägars kanslibyrå har undertecknad i handlingarna rörande hans pensionsansökan inhämtat följande data rörande hans arbete i statens tjänst:

Intyg nr	Anställd vid:	Under tiden:	Summa tid:
1	Statens Järnvägar	år 1891—1892	2 år
2	Kungl. Norrb. Regemente	1894—1897	3 »
3	Statens Järnvägar	1897—1898	2 »
3	» »	1901—1907	6 »
4	» »	1908—1910	3 »
5	Bodens Garnison	1910—1918	8 »
6 & 7	Statens Järnvägar	$\frac{5}{8}$ 1918— $\frac{23}{4}$ 1921	2 » 8 mån.
8	» »	$\frac{24}{4}$ 1921— $\frac{22}{12}$ 1921	8 »
9	» »	$\frac{14}{3}$ 1922— $\frac{22}{7}$ 1922	4 »
10	Bodens Garnison	sept.—dec. 1922	4 »
11	» »	1923	7 »
12	» »	1924	6 $\frac{1}{2}$ mån.
12	» »	1925 och 1926 såsongarbete kortare tid.	

Summa tid cirka 33 år

I sin år 1930 ingivna ansökan om pension har Eriksson själv beräknat den effektiva tjänstetiden fram till år 1922, då han slutade i statens järnvägars arbeten, till 26 år. Vid ärendets prövning hos kungl. järnvägsstyrelsen har man emellertid icke tagit någon hänsyn till det arbete han utförde under åren 1891—1892 i statens järnvägars tjänst och åren 1894—1897, då han var stamanställd vid Norrbottens regemente. På denna grund har man fixerat hans anställningstid till 21 år och således ansett sig förhindrad att bifalla hans framställning.

Eriksson skadade, som ovan nämnts, den 8 september 1921 sitt högra öga

under arbete på Polcirkeln station och uppbar av denna anledning livränta under år 1922 med 192 kronor för år räknat. Vid ny prövning av skadan i november år 1922 beräknades denna icke uppgå till 10 procent av arbetsförmågan och han har sedan dess icke erhållit någon livränta i anledning av olycksfallet.

Under år 1923 försökte Eriksson att åter erhålla anställning vid statens järnvägar, men erhöll icke något arbete. Det lyckades honom emellertid att erhålla arbete vid det då pågående garnisonssjukhusbygget i Boden, men efter 7 månaders arbete entledigades han utan närmare angiven orsak. Sedan dess har han under åren 1924—1926 erhållit arbete under kortare tidrymder genom fästningsintendentens försorg, men efter år 1926 har han varit helt hänvisad att försörja sig på sitt lilla jordbruk och något skoreparationsarbete som han utfört.

Järnvägsstyrelsen som av bankoutskottet anmodades att yttra sig rörande motionen avstyrkte bifall till motionen på den grund att Erikssons uppgift angående arbete vid statens järnvägars brobygge över Lule älv åren 1891—1892 icke var tillräckligt styrkt och att han under åren 1923—1926 varit i enskild tjänst.

Statskontoret som likaledes anmodades att yttra sig var »något tveksamt, huruvida icke i förevarande sammanhang någon hänsyn borde tagas till att Eriksson, såsom järnvägsstyrelsen uppgivit, varit anställd som volontär», men slutresultatet blev att bankoutskottet avstyrkte bifall och riksdagen följde utskottets förslag.

Då jag även vid detta års riksdag framför motion om pension åt Eriksson sker det på följande grunder:

1) För det första har det lyckats Eriksson att anskaffa ett intyg från den arbetsförman under vilken han arbetade åren 1891—1892 i brobygget över Lule älv och detta intyg styrkes ytterligare av intyg från tvenne arbetskamrater. Intyget lyder sålunda:

»På begäran intygas att arbetaren Petter Alfred Eriksson från Svartbyn, Överluleå socken, född den 11 maj 1873, arbetade vid S. J. järnvägsbrobygge över Lule älv år 1891—1892.

Boden den $\frac{2}{1}$ 1935.

E. J. Sandling,
förförman vid brobygget.

J. E. Olsson,
Trångfors, Boden.

J. F. Boström,
Trångfors, Boden.»

2) För det andra var det säsongarbete som han utförde åren 1923—1926 ett arbete åt fortifikationen i Boden, även om det formellt var hos en entreprenör Eriksson var anställd. Att märka är dock att han efter år 1922 icke kunde erhålla något arbete vid statens järnvägar trots upprepade framställningar därom. Och då han år 1923 erhöll arbete vid garnisonssjukhusbygget blev han entledigad under arbetets gång. Såsom han själv tror på grund av att han genom de tidigare i statens tjänst ådragna skadorna icke betraktades som fullgod arbetskraft.

3) För det tredje har riksdagen och Kungl. Maj:t numera fastställt grunder för arbetares pensionering som för dem som hädanefter avgå ur tjänst

medföra rätt till pension redan efter femton års anställning om förhållandena äro ömmande. Då Erikssons arbete i statens tjänst faktiskt överstiger 26 år borde han kunna komma i fråga för erhållande av pension.

Kommunalnämndens ordförande i Överluleå har lämnat följande uppgifter om Erikssons förmögenhetsförhållanden:

»Intyg:

På begäran intygas härmed att förre ban- och fortifikationsarbetaren Petter Alfred Eriksson i Svartbyn, Överluleå socken av Norrbottens län, icke äger andra tillgångar än hemmansdelen Svartbyn 8²² 15/1152 mtl, taxerat för 6,700 kronor samt 3 kor, ett ungnöt och en gammal häst och för hushållet nödiga enkla lösören. Hemmansdelen vinterföder icke det antal kreatur, som Eriksson nu har, varför en del foder måste inköpas. Å fastigheten har Eriksson skuld till ett belopp av kronor 1,700, betygas.

Boden i Överluleå kommunalkontor den 3 januari 1935.

Reinhold Selberg,
kommunalnämndsordförande.»

Av det ovan anförda och under hänvisning till att Eriksson är 62 år gammal och i behov av ekonomiskt stöd för sin utkomst hemställes,

att riksdagen måtte bevilja f. d. banarbetaren Petter Alfred Eriksson i Boden en årlig pension av kronor sexhundranittiosex (696) d. v. s. enligt samma grunder som numera blivit fastställda för arbetare som avgå ur tjänst efter 20—25 års tjänst.

Stockholm den 16 januari 1935.

O. W. Lövgren.

Ovan återopade intyg tillställas utskottet i original.

